
TÜRK DİLLERİ AİLESİ

Prof. Dr. Talat TEKİN

<http://www.geocities.com/turklukbilgisi/TurkDilleriAilesi.htm>

I

Çuvaşça, Yakutça, Tuvaca, Hakasça, Altayca, Kırgızca, Kazakça vb. gibi Türkçe (Türkiye Türkçesi) ile akraba ya da kardeş olan ve uzak geçmişteki bir ana dilden, "Ana Türk Dili"nden türemiş bulunan dillere dünya Türk dilbilimi çevrelerinde, genellikle, "Türk dilleri" (İng. Turkic languages, Alm. Türkische Sprachen, Rus. Tyurkskiye yazıki, vb.) adı verilir. Türk dilbilimi verilerine ve modern dilbiliminde uygulanan ölçütlere göre Türk dillerinin çoğu için yerinde ve uygun olan bu ad bizde Hacettepe Üniversitesi'nce de benimsenmiş ve bu diller "Türk yazı dilleri" adıyla programa girmiştir.[1] Ancak, "Türk dilleri" adı bizde, ya doğru ve uygun bulunmadığı ya da sakıncalı sayıldığı için, genellikle, kabul edilmemekte ve kullanılmamaktadır. Türk Dil Kurumu yayınlarında, önceleri "Türk lehçeleri" adı benimsenmişken [2], sonraları bu ad yanında "Türk dilleri" deyimine de yer verildiği görülmektedir.[3] Ankara Üniversitesi Türk dillerini öteden beri "lehçe" sayar ve "Türk dilleri" deyiminden kaçınır.[4] İstanbul Üniversitesi ise, daha aşırı bir tutumla, "lehçe" deyimini yalnız Çuvaşça ve Yakutça gibi öbürlerinden çok farklı iki Türk dili için kullanmakta, bu diller dışındaki bütün Türk dillerini "lehçe"nin de altında bir konuşma türü (variety of speech) saydığı "şive" sözü ile adlandırmaktadır.[5] Bu durumda, Türk dillerini adlandırmada üç ayrı görüşle karşı karşıyayız demektir:

1. Dünya Türk dilbilimi çevreleri ile Hacettepe Üniversitesi'nin ve Türk Dil Kurumu'nun görüşü (dil),
2. Ankara Üniversitesi'nin görüşü (lehçe),
3. İstanbul Üniversitesi'nin görüşü (Çuvaşça ile Yakutça lehçe, öbürleri şive).

Acaba bu üç ayrı görüşten hangisi doğrudur ve dilbilimi verileri ile bağdaşır? Türk dilleri, gerçekten, akraba fakat ayrı ve bağımsız birer dil midir, yoksa, bizde genellikle savunulduğu gibi, tek bir dilin lehçeleri, hatta "şive"leri midir? Başka bir deyişle, bugün, başlı başına bir dil ailesi oluşturan birçok Türk dilleri mi, yoksa birçok lehçe ve "şive"leri olan tek bir Türk dili mi vardır? Bu yazıda, Türk dilbilimi verilerinin ışığında ve modern dilbiliminde kullanılan ölçütleri uygulayarak, bu sorulara yanıtlanmaya ve konuyu aydınlatmaya çalışacağız.

Önce şunu belirtelim ki İstanbul Üniversitesi'nce ısrarla kullanılan şive sözü dil ya da konuşma türlerini adlandırmada ve dil sınıflandırmalarında yeri olmayan yanlış bir deyimdir. Dilbilimi, bilindiği gibi, şu konuşma türlerini tanır: idyolekt (tek bir kişinin konuşma alışkanlıklarının tümü; birey diyalekti), ağız (birbirine benzer idyolektler toplamı; Alm. Mundart, Rus. govor), lehçe ya da diyalekt (birbirine benzer ağızlar toplamı), dil (birbirine benzer diyalektler toplamı). Küçükten büyüğe doğru yapılmış bu sıralamada şive'nin yeri olamaz. Çünkü şive sözü Türkçemizde "lehçe" ya da "diyalekt" anlamında değil, "söyleyiş" (telaffuz) ya da "konuşma tarzı" anlamında kullanılır: Türkçeyi Amerikan şivesiyle konuşmak, Karadeniz şivesi, Rum şivesi, vb. gibi. Bu örneklerden de anlaşıldığı gibi, şive bir dilin yalnızca farklı söylenişini belirleyen bir deyimdir. Şive'yi şöyle tanımlayabiliriz: "Şive, bir dilin bir bölge halkına, yabancı bir ulusa ya da ethnic gruba özgü söyleniş biçimidir." Şive, bu anlamıyla, ancak Fransızca asıllı aksan sözünün karşılığı ve onun anlamdaşdır. Bu anlamdaki bir sözün dil ya da konuşma türlerini adlandırmada ve dil sınıflandırmalarında kullanılamayacağı açıktır.

Şive deyiminin dil sınıflandırmalarındaki yersizliğini ve yanlışlığını böylece belirttikten sonra lehçe ya da diyalekt deyimine, Türk dillerinin diyalekt sayılıp sayılamayacağı sorusuna geçebiliriz. Hemen belirtelim ki dil ile diyalekt arasındaki ayrımın saptanması dilbiliminin çözülmesi oldukça güç sorunlarından biridir. Bu iki deyim öteden beri o kadar çok ve çeşitli anlamlarda kullanılmıştır ki bunların gerçek anlamları ve aralarındaki ayrım üzerinde genel bir anlaşmaya varmak olanaksız gibidir. Bununla birlikte, belirli bir dil ya da dil ailesi göz önünde tutulursa, iki konuşma türünden hangisinin dil, hangisinin de diyalekt olduğu oldukça belirgin bir biçimde ortaya konabilir.

Dilbiliminde bir konuşma türünün dil mi yoksa diyalekt mi olduğunu saptamak için kullanılan biricik dillik (linguistic) ölçüt karşılıklı anlaşılabilirlik (mutual intelligibility) ölçütüdür. Bu ölçüt, sıradan bir kimsenin dille ilgili şu yalın yargısına dayanır: "Aynı dili konuşan" insanlar birbirlerini anlayabilirler, ya da ters olarak, birbirlerini anlamayan insanlar "ayrı diller" konuşuyorlar demektir. Rastgele seçilmiş ve karşı karşıya getirilmiş her ikisi de tekdilli (monolingual) iki kişi düşünelim. Bunların her birinin yalnızca tek bir idyolekti var demektir. Eğer bu iki kişi günlük konularda hiç güçlük çekmeden anlaşabiliyorlarsa bunların idyolektlerinin karşılıklı anlaşılabilir olduğu yargısına varırız. Tersine, eğer bu iki kişi birbirlerini hiç anlamıyor iseler bunların idyolektleri arasında karşılıklı anlaşılabilirlik yoktur deriz. Birinci durumda iki kişi aynı dili ya da diyalekti konuşmaktadırlar; ikinci durumda ise bu iki kişi iki ayrı dili konuşuyorlar demektir.

Doğal olarak, konuşup anlaşmak için karşı karşıya gelen ya da getirilen iki kişinin idyolektleri her zaman böyle kesin bir sonuç vermez. Bu iki kişi birbirlerini arasıra, şu ya da bu derece bir güçle anlıyor olabilirler. O zaman yapılacak iş bu iki kişinin idyolektleri arasındaki karşılıklı anlaşılabilirlik oranını saptamaktır. Bu oran şöyle saptanır: Karşı karşıya getirilen iki ayrı dil ya da diyalekt temsilcisine daha önce kaydedilmiş cümleler dinletilir ve deneklerden anlayabildikleri cümleleri kendi diyalektlerine ya da bildikleri üçüncü ortak dile çevirmeleri istenir. Bundan sonra deneklerin anlayabildikleri cümlelerin ayrı ayrı yüzdesi saptanır. Daha sonra da

bunların ortalaması alınarak iki dil ya da diyalekt arasındaki karşılıklı anlaşılabilirlik oranı bulunur. Amerikalı dilciler, Amerika yerlilerinin dil ve diyalektlerini saptamada bu yöntemi kullanmışlar ve başarılı sonuçlar almışlardır. Örneğin, Orta Algonquian diyalekt temsilcileri arasında yapılan bir deneyde Kickapoolarla Sauk-Foxlar arasındaki karşılıklı anlaşılabilirlik oranı % 79, Shawneelerle Kickapoolar arasındaki % 6, Shawneelerle Sauk-Foxlar arasındaki ise % 2 olarak saptanmıştır.⁶ Bu sonuçlar, bu konuşma türlerini bilen herkesin beklentilerini doğrulamıştır. Nitekim, Kickapoo ile Sauk-Fox tek bir dilin birbirine yakın diyalektleri sayılır; Shawnee ise ayrı ve bağımsız bir Orta Algonquian dili olarak kabul edilmektedir.

Aynı yöntemi Türk dilleri ailesinin dil ve diyalektleri arasındaki karşılıklı anlaşılabilirlik oranını saptamak için de kullanabiliriz. Ancak, Çuvaşça, Yakutça, Tuvaca, Hakasça, Altayca vb. gibi dillerin temsilcilerini ya da konuşurlarını Türkiye'de bulmak olanaksız olduğundan sözlü ve iki yanlı bir deney yapabilecek durumda değiliz. Bizim, bugün için yapabileceğimiz deney ancak yazılı ve tek yanlı, başka bir deyişle, öbür Türk dillerinden Türkçeye, bir deney olacaktır. Ayrıca, bu yazının oylumunu artırmamak için, bu tek yanlı deneyi, her Türk dil ya da diyalektinden seçilmiş onar cümlelik örneklerle yapacağız. Deneyimize Türkçeden ve öbür Türk dillerinden çok farklı olan Çuvaşça ve Yakutça ile başlıyoruz.

I. Çuva"ça-Türkçe deneyi

1. Virenekensem şkula kayrı? = Öğrenciler okula gittiler.
2. Kíneke sítel ?inçe vırtat = Kitap, masa(nın) üstünde duruyor.
3. Vil layih í? tivat = O iyi iş yapar.
4. Yimika valli kírantaş iltím = Kız kardeş(im) için kurşun kalem al- dım.
5. İna stena ha?açın redkollegine suyları? = Onu duvar gazetesinin yazı kuruluna seçtiler.
6. Mana pír uyíha oþpusk paçí? = Bana bir aylık izin verdiler.
7. Mın akatın ?avna vıratın = Ne ekersen onu biçersin.
8. Kíneke vulani usilli = Kitap okumak faydalı(dır).
9. Tabak turtnine siyenlí te??i = Tütün içmenin zararlı olduğunu söylüyorlar.
10. Çul şıvra putat, mınşın tesen vil şıvran yıvir = Taş suda batar, çünkü (harf. "niçin dersen") o, sudan ağır(dır).

Yukarıdaki Çuvaşça cümleleri Türk dilbilimi öğrenimi görmemiş, Çuvaşça öğrenmemiş bir Türk'ün anlayamayacağı açıktır. Türkçe bilmeyen bir Çuvaş'ın da bu cümlelerin Türkçe karşılıklarını anlayamayacağını kesinlikle ileri sürebiliriz. O halde, Çuvaşça ile Türkçe arasındaki karşılıklı anlaşılabilirlik oranı sıfırdır ve bunlar iki ayrı dildir diyeceğiz. Gerçek de budur. Çuvaşlarla anlaşmak isteyen bir Türk Çuvaşçayı, yabancı bir dil öğrenir gibi, çalışıp öğrenmek zorundadır. Aynı şekilde, Türklerle anlaşmak isteyen bir Çuvaş da, çalışıp Türkçeyi öğrenmedikçe, bu isteğini gerçekleştiremez. Şu var ki Çuvaşça ile Türkçe akraba diller olduklarından biçimlik (morphological) ve sözdizimlik (syntactic) yapıları hemen hemen aynıdır. Bu bakımdan, bir Türk Çuvaşçayı, bir Çuvaş da Türkçeyi, akraba olmayan bir dili öğrenmek için sarfedecekleri süreden daha kısa bir süre içinde, başka bir deyişle, daha kolay ve çabuk öğrenebilir.

Burada, Çuvaşça ile Türkçedeki denктаş (cognate) sözlerin her iki dilin söz dağarcığını öğrenmede kolaylık sağlayacağı düşüncesi akla gelebilir. Hemen belirtelim ki bu pek az birkaç söz için doğrudur. Örneğin Çuv. pír = Tü. bir, Çuv. mana = Tü. bana, vb. gibi. Çuvaşçanın atası olan Ana Çuvaşça ya da Ana Bulgarca, Ana Türkçeden o kadar eski bir tarihte ayrılmış ve bu sözler o kadar farklılaşmıştır ki Türk dilbilimi öğrenimi görmemiş bir Türk ya da Çuvaş bu denктаş sözleri ayırt edemez. İşte birkaç örnek: Çuv. hír = Tü. kız, Çuv. tivar = Tü. tuz, Çuv. pír = Tü. buz, Çuv. çul = Tü. taş, Çuv. ilt- = Tü. işit-, Çuv. pillík = Tü. beş, Çuv. pu? = Tü. baş, Çuv. ura = Tü. ayak, Çuv. hur- = Tü. koy-, Çuv. ?ul = Tü. yol, Çuv. ?un- = Tü. yan-, Çuv. ?ü? = Tü. saç, Çuv. pur = Tü. var, Çuv. par- = Tü. ver-, Çuv. yun = Tü. kan, Çuv. yur = Tü. kar, Çuv. yul- = Tü. kal-, vb. gibi. Sesçe birbirlerinden bu denli farklı denктаş sözlerin, özel olarak öğrenilmedikçe, tanınamayacağı ve ayırt edilemeyeceği açıktır.

Bundan önce yayımlanan bir yazımda "Türkçe ile Çuvaşça, Yakutça vb. arasındaki fark en az İngilizce ile Almanca arasındaki fark kadardır, hatta ondan daha büyüktür" demiştim.⁷ Bu düşüncemi, yeri gelmişken, burada örneklerle kanıtlamak isterim. İngilizce ile Almancadaki denктаş sözler, gerçekten, birbirlerine daha yakındır. İşte birkaç örnek: İng. daughter [dô'tır] = Alm. Tochter [tóhtır] "kız", İng. ice [ays] = Alm. Eis [ays] "buz", İng. stone [stôn] = Alm. Stein [ştayn] "taş", İng. hear [hír] = Alm. hören [höö'ırın] "işitmek", İng. foot [fut] = Alm. Fuß [füs] "ayak", İng. give [giv] = Alm. geben [gê'bın] "vermek", İng. seven [sevın] = Alm. sieben [zi'bın] "7", İng. blood [blad] = Alm. Blut "kan", İng. five [fayv] = Alm. fünf "5", İng. sea [sí] "deniz" = Alm. See [zê] "göl", vb. gibi. İngilizce-Almanca denктаş sözlerin bu çok daha yakın benzerliklerine rağmen, hiçbir Hint-Avrupa dilcisi Almancanın İngilizcenin bir diyalekti olduğunu, ya da bunun tersini, kabul etmez, edemez. Aynı şekilde, hiçbir gerçek Türk dilbilimcisi de Çuvaşçayı Türkçenin ya da başka bir Türk dilinin diyalekti sayamaz. TümTürkçü eğilimlerin bilimde yeri yoktur ve olmamalıdır.

1970 sayımlarına göre 1.694.000 kişi tarafından konuşulan Çuvaşçanın iki diyalekti vardır: Anatri (Aşağı) ve Viryal(Yukarı) diyalektleri. Yazı dili Aşağı diyalekt üzerine kurulmuştur. Yukarı diyalekt yazı dilinden şu farklarla ayrılır: 1) İlk hecede /u/ yerine /o/ bulunması: por "var" (yazı dilinde pur), porin- "yaşamak" (yazı dilinde purin- = Tü. barın-), vb., 2) Ünlü uyumunun daha yaygın olması: yal-sam "köyler" (yazı dilinde yal-sem), çol pak "taş gibi" (yazı dilinde çul pek), vb., 3) Sözlük farklar.

II. Yakutça-Türkçe deneyi

1. Olorbuttâğar ülelêbit orduk = Çalışmak oturmaktan (harf. "oturmaktan çalışmak") daha iyi(dir).
2. Min ubayım saha oskuolatığar bâr = Benim ağabeyim Yakut okulundadır.
3. Bihigi at mînen bariahpıt = Biz at(a) binip gideceğiz.
4. Haydah oloroğut? = Nasılsınız? (harf. "Nasıl yaşıyorsunuz?")
5. En olus turgennik sañarağın = Sen çok hızlı konuşuyorsun.
6. Min sahalî kıratık öydüübün = Ben Yakutça(yı) biraz anlarım.
7. Bihigi sarıarda erde turabıt = Biz sabahleyin erken kalkarız.

8. İti oĝo tüün ıtır = O çocuk gece(leri) aĝlar.
9. Miehe sıttık hâta uonna holuoha nâda = Bana yastık kılıfı ile galoş gerek.
10. Bu son sieĝe olus kılğas = Bu ceket(in) yen(leri) çok kısa.

Yukarıdaki Yakutça cümleler ve Türkçe karşılıkları açıkça göstermek- tedir ki Yakutça ile Türkçe arasında da karşılıklı anlaşılabilirlik yoktur. Bu, at vb. gibi kimi sözlerin Yakutça ile Türkçede ortak olmasının karşılıklı anlaşabilmeye yetmeyeceği açıktır. Olor- (otur-), orduk (artık), bâr (var), bihigi (biz), sıttık (yastık) vb. gibi denктаş sözlerin Yakutçaları o denli farklıdır ki bunları kestirebilmek olanaksızdır. O halde Yakutça da bir lehçe ya da diyalekt değil, akraba fakat ayrı ve bağımsız bir dildir.

Bazı Türk dili bilginleri, örneğin Nemeth ve Arat, Ana Türkçedeki sözbaşı /y/ foneminin Yakutçada /s/ye Çuvaşçada da öndamaksıl (palatal) /ʔ/ fonemine dönüştüğüne bakarak, bu iki dil arasında bir yakınlık olduğunu savunmuşlardır. Ancak, bu kadarcık bir benzerliğin Yakutça ile Çuvaşça arasında bir anlaşılabilirlik sağlayamayacağı açıktır. Ana Türkçede /y/ fonemi ile başlayan sözler, Yakutça ile Çuvaşçadaki başka önemli seslik değişmeler sonucu, birbirlerinden çok farklı bir duruma gelmişlerdir. Örneğin Çuv. ʔul = Yak. suol "yol", Çuv. ʔuk = Yak. suoh "yok", Çuv. ʔur = Yak. sâs "ilkbahar" (Tü. yaz), Çuv. ʔiççi = Yak. sette "7", vb. Yakutça ile Çuvaşçanın birbirinden ne kadar farklı olduğunu birkaç cümle karşılaştırması ile daha iyi anlayabiliriz:

- Çuv. Mınle purinatir? = Yak. Haydah oloroĝut? "Nasılsınız?"
Çuv. Manin pu? ıralat = Yak. Bahım ıalcar "Başım ağrıyor"
Çuv. İʔta purinatir? = Yak. Hanna oloroĝut? "Nerde oturuyorsu- nuz?"
Çuv. Epí ku kilte purinatip = Yak. Min bu cieĝe olorobun "Ben bu evde oturuyorum"
Çuv. Esir ku ʔinna píletir-i? = Yak. Ehigi bu kihini bileĝit duo? "Siz bu adamı tanır mısınız?"
Çuv. Epí ku ʔinna layih píletip = Yak. Min bu kihini üçügedik bilebin "Ben bu adamı iyi tanırım".

Yukarıdaki cümlelerden açıkça görüleceği üzere, Yakutça ile Çuvaşça arasında da karşılıklı anlaşılabilirlik yoktur.

Yakutça, 1970 sayımlarına göre, 296.000 kişi tarafından konuşulur ve üç diyalekti vardır: 1) Nam-Aldan diyalekti (hatın "kadın", serin "serin; serinlik"), 2) Kangał-Vilyuy diyalekti (hotun, sörüün), 3) Dolgan diyalekti (katun, serüün). Yakutistan'dan uzakta, Taymır'da konuşulan Dolgan diyalekti, görüldüğü gibi, daha arkaik özellikler gösterir ve Tunguzca sözlerle doludur. Yakut yazı dili Vilyuy diyalekti üzerine kurulmuştur.

(Talat Tekin,

Bu yazı dizisinin birinci bölümünde Çuvaşça ve Yakutçayı Türkçe ile karşılaştırarak bu akraba dillerin Türkçeden ve birbirlerinden ne denli farklı olduklarını belirtmiştik. Dizin bu bölümünde Türkçeyi öbür Türk dil ve diyalektleriyle karşılaştıracğıız.

III. Tuvaca-Türkçe deneyi

1. Siler kaynâr bar çor siler? = Siz nereye gidiyorsunuz?
2. Siler kaynâr-la çoruksay-dır siler, inâr bar men = Siz nereye git- mek istiyorsanız (ben de) oraya gideceğim.
3. Çâşkın hûndan kudupkan ışkaş çâp tur = Yağmur bardaktan bo- şanırcasma (harf. "kovadan dökülüyormuş gibi") yağıyor.
4. Uluğ hünde çılığ bolur bolza hemelêr bis = Pazar günü (harf. "bü- yük günde") (hava) sıcak olursa kayıkla gezeceğiz.
5. Sêñ-bile kadı çorup şıdavastır men, çüğe dêrge ajılım dozulbân = Seninle birlikte gidemem, çünkü işim bitmedi.
6. Küzêr bolzuñca çuğâlâr men = İstersen, anlatırım.
7. Ol duğayın bis düün çuğâlaşkan bis = o(nun) hakkında biz dün ko- nuşmuştuk.
8. Zavottuñ medêzi şağda-la edipken bolgaş ajılçınnar çana bergen = Fabrikanın düdüğü çoktan öttü ve işçiler (evlerine) döndü(ler).
9. Ol kiji bolgançok-la ârıp turgan bolza-da, eki öörenikçi çorân = O, genellikle sık sık hastalanıyor idiyse de, iyi (bir) öğrenci idi.
10. Büğü deleğeyde dayın küzêr ulus çok = Bütün dünyada savaş iste- yen (hiçbir) ulus yok(tur).

Yukarıdaki Tuvaca cümlelerle bunların Türkçe karşılıklarından açıkça görüleceği üzere Tuvaca ile Türkçe arasında da karşılıklı anlaşılabilirlik oranı sıfırdır. Bazı cümlelerde geçen ulus, kiji (kişi), bis (biz), düün (dün) vb. gibi sesçe ve anlamca aynı ya da birbirine yakın bir-iki sözün Tuvalarla Türklerin anlaşmalarını sağlayamayacağı açıktır.

Tuva dili ancak Sovyet devriminden sonra yazı dili olabilmiş Türk diyalektlerindedir. 1959 sayımına göre 100.000 kişi tarafından konuşulan Tuvacanın dört diyalekti vardır: Orta, Batı, Kuzey-Batı ve Güney Batı diyalektleri. Yazı dili Orta diyalekt üzerine kurulmuştur. 500-600 kişi tarafından konuşulan ve bazı Sovyet Türkologlarınca Tofalarskiy Yazık (Tofa dili) diye adlandırılan Tofaca da Tuva dilinin bir diyalektidir.

IV. Hakasça-Türkçe deneyi

1. Çılığ kün polar tıp, pís niyik tonanıp algabıs = (Hava) ılık (harf. "ılık gün") olur diye, biz hafif giyindik.
2. Sin çı parçazıñ ma? = Sen de gidecek misin?
3. Kün sıhhannañ per, pís pis kilometr irt pargabıs = Güneş doğdu- ğundan (harf. "güneş çıktıktan") beri, biz beş kilometre yol almışız.
4. Hacan toğıstı tôssañ, pís sınıhtirga kilerbıs = iş bittiği zaman (harf. "ne zaman işi bitirirsen"), biz denetlemeğe geleceğiz.
5. Ol mağa köp çahşı nime it salgan = O bana çok iyilik (harf. "iyi şey") etmiştir.

6. Sírege par kilerge miniñ mâm çoğıl = Size gelmek için vaktim yok.
7. Min kirek knigalarını tap algam = Ben gerek(li) kitapları elde ettim.
8. Anıñ üçün ahça tölirge ayastığ = Onun için para ödemek yazık (olur).
9. Ol şkolanı am dâ tôsphan = O, okulu henüz bitirmedi.
10. Min sírerzer tañda kilerbín, nêke = Ben size yarın gelirim, belki.

Bu Hakasça cümlelerin hiçbirisinin biz Türklerce anlaşılamiyacağı açıktır. Bir Hakasın da bu cümlelerin Türkçe karşılıklarını anlayamiyacağını kesinlikle söyleyebiliriz. O halde Hakasça ile Türkçe arasındaki karşılıklı anlaşılabilirlik oranı da sıfırdır ve Hakasça da bir diyalekt değil, akraba fakat ayrı ve bağımsız bir dildir. Bazı Türk dili bilginleri, çok heceli sözlerin sonundaki /g/ fonemini korumuş oldukları için, Tuvaca ile Hakasçayı bir gruba sokarlar. Bu doğru değildir. Çünkü Tuvaca ile Hakasça pek çok seslik (phonetic) farklarla birbirlerinden kesin olarak ayrılır: 1) Eski Türkçe /d/ fonemi Tuvacada korunduğu halde Hakasçada /z/ye dönüşmüştür: Tuv. adak = Hak. azah ("ayak"), Tuv. bedik = Hak. pözik "yüksek" (=Tü. büyük); 2) Eski Türkçe önses /ç/ fonemi Tuvacada /ş/ye, Hakasçada ise /s/ye değişmiştir: Tuv. şap- = Hak. sap- "dövmek", Tuv. sın = Hak. sın "gerçek"; 3) Eski Türkçe sonses /ş/ fonemi Tuvacada korunduğu halde Hakasçada /s/ fonemine dönüşmüştür: Tuv. baş = Hak. pas "baş", Tuv. beş = Hak. pis "5"; 4) Eski Türkçe ünlüler arası /ş/ fonemi Tuvacada /j/ye, Hakasçada ise /z/ye değişmiştir: Tuv. kiji = Hak. kızı "kişi", Tuv. ejik = Hak. izik "kapı" (=Tü. eşik), vb. Bu gibi seslik farklara biçimlik (morphological) ve sözlük (lexical) farklar da eklenince Tuvaca ile Hakasça arasındaki karşılıklı anlaşılabilirlik oranı büyük ölçüde düşmüştür. Aynı anlamdaki birkaç cümle bu iki dil arasındaki farkı daha iyi gösterecektir:

- Tuv. Kandığ amıdırıp çor siler? = Hak. Haydi çurtağlapçazar? "Nasılsınız?"
Tuv. Çüğe inçâr algırıp tur sen? = Hak. Noğa idi hışırçañıñ? "Niye öyle bağıriyorsun?"
Tuv. Men öörenikser men = Hak. Min ügrenerge hınçam "Ben öğrenmek istiyorum"
Tuv. Kaş harlığ siler? = Hak. Nince çastığzar? "Kaç yaşındasınız?"
Tuv. Bejen harlığ men = Hak. İlig çastığbın "Elli yaşındayım"
Tuv. Kırgan dep sanattınar eves siler = Hak. Apsah sanala çoğılzar "Yaşlı sayılmazsınız".

Yukarıdaki cümleler Hakasçanın Tuvacadan biçimlik ve sözlük bakım- larından da ne denli farklı olduğunu açıkça göstermektedir.

Hakasça da Sovyet devriminden sonra yazı dili olmuştur. 1926'da düzenlenen ilk Hakas alfabesi Kiril asıllı idi. 1929'da bu alfabe Latin alfabesi ile değiştirildi. 1939'dan sonra ise Hakasça yine Kiril alfabesi ile yazılmağa başlandı. Kısa aralıklarla yapılan bu alfabe değişiklikleri Hakasçanın yazı dili olarak gelişmesini biraz geciktirmişse de bugün Hakas dilinde oldukça zengin bir edebiyat meydana gelmiştir.

1970 sayımına göre. 67.000 kişi tarafından konuşulan Hakasçanın birçok diyalektleri vardır: Sağay, Kaç, Koybal, Beltir, Kızıl ve Sor. Yazı dili Kaç ve Sağay diya0 0 0 50 204 0 Tm (

V. Altayca-Türkçe deneyi

1. Avtomobil atka körö sürekey türgen barıp cat = Otomobil attan (harf. "ata göre") çok daha hızlı gider.

Yukarıdaki Kırgızca cümleleri Türk dilbilimi öğrenimi görmemiş Türkiyeli bir Türk'ün anlaması olanaksızdır. Biricüm

7. İkki tãmãni teñ üçburçäk teñ yãnli üçburçäk deb äytilädi = İki kenan eşit üçgen(e)
eşkenar ge

Uygurca Çin Halk Cumhuriyeti'nin Sin-kiang eyaleti ile SSCB'nin Kazak, Kırgız, Özbek Ve Türkmen Cumhuriyetlerinde konuşulur. Çin'deki Uygurların sayısı 3.900.000 kadardır. SSCB'nde ise, 1970 sayımlarına göre, 173.000 Uygur vardır.

Uygurca da, Özbekçe gibi, eski Çağatay yazı dilinin devamı sayılır. Çin'deki Uygurlar son zamanlara kadar düzeltilmiş Arap alfabesini kullanıyorlardı. 1959'da toplanan Sin-kiang Uygur Bölgesi İkinci Dilbilimciler Kongresinde Uygurca için Latin asıllı yeni bir alfabe kabul edilmiştir. Çin'deki Uygurlar dillerini bugün bu yeni alfabe ile yazmaktadırlar. SSCB'ndeki Uygurlar ise 1930'dan 1946'ya kadar Latin alfabesini kullanmışlar, 1946'da bu alfabeyi Kiril alfabesi ile değiştirmişlerdir.

Uygurcanın pek çok diyalektleri vardır. Bunlar üç grupta toplanabilir: 1) Kuzey-Batı diyalekti ya da Orta diyalekt (Bu diyalekt şu ağızlardan oluşur: Turfan, Kuça, Aksu, Kaşgar, Yarkend, İli, Urumçi, Komul, Karaşar, Korlin), 2) Doğu ya da Lobnor diyalekti, 3) Güney ya da Hotan diyalekti.

IX. Tatarca-Türkçe deneyi

1. Ana şatlığınnan yılap cibärdi = Anne sevincinden ağlamağa başladı.
2. Bízniñ bakçada çiyä, karlığan häm kura cilägi kuwakları üsä = Bizim bahçede vişne, frenk üzümü ve ahududu ağaçlan yetişir.
3. Bízniñ uram zur uram = Bizim cadde büyük (bir) cadde(dir).
4. Atlyk duslar alga taban! = Yürüyelim, dostlar ileri doğru!
5. Yak-yüninä karanıp ozın ozın atly = Yanına yöresine bakınarak uzun adımlarla yürüyor (harf. "uzun uzun adımlar atıyor").
6. Anıñ maturlığı minı tañga kaldırdı = Onun güzelliği beni şaşırttı.
7. Bay bay öçin tırışa, yarlı yarlığa bulışa = Zengin, zengin için çalışıp çabalar, yoksul (da) yoksula yardım eder.
8. Yañgırlar yawgalasa da cir äli dımga tuymadı = Çok yağmur yağmasına rağmen yer henüz neme doymadı.
9. Ul irtän altı sağattä tora, zaryadka ~~yağmır~~ salkın ~~libi~~ n □

kadar çok ayrılık olmaz. O halde, bizde, Tümtürkçü duygular ve kaygılarla "Kazan Türkçesi", ya da "Kazan şivesi" diye adlandırılan Tatarca, Türkçenin bir diyalekti değil fakat ayrı ve bağımsız bir dildir.

Tatarca, Kıpçak grubu Türk dillerindedir. Tatar adı Türk dilinin en eski yazılı belgeleri olan Orhon yazıtlarında geçmektedir: Otuz Tatar, Tokuz Tatar ya da sadece Tatar. Ancak, Orhon yazıtlarında geçen bu ethnic adlar Türk boylarının değil, Moğol boylarının adlarıdır. Türkçe konuşan Tatarların ortaya çıkışı Altın Ordu devleti dönemine rastlar. Bugünkü Tatarlar, büyük bir olasılıkla, Volga Bulgarlarının Çingiz ordularındaki Türk (Kıpçak) ve Moğol boyları ile karışmaları sonucu oluşmuş bir Türk halkıdır.

Geçen yüzyıl ortalarına kadar yazı dili olarak Çağataycayı kullanan Tatarlar bu dönemde kendi yerli diyalektleri ile yazmağa başlamışlar ve bugünkü Tatar yazı dilinin temelini atmışlardır. Tatarca 1927'ye kadar Arap, 1927 ile 1939 yılları arasında da Latin alfabesiyle yazılmıştır. 1939'dan başlayarak Tatarca Kiril asıllı yeni Tatar alfabesi ile yazılmaktadır.

Tatarca, 1970 sayımlarına göre, 5.931.000 kişi tarafından konuşulur. Bu nüfusun % 30'u, merkezi Kazan şehri olan Tatar ÖSSC'nde, % 70'i de SSCB'nin öbür cumhuriyet ve bölgelerinde yaşamaktadır.

Tatarcanın üç diyalekti vardır: 1) Orta diyalekt ya da Kazan diyalekti (birçok ağızları vardır), 2) Batı ya da Mişer diyalekti (Penza, Gorkiy, Ulyanov, Saratov, Volgograd, Astrakhan ve Kuybişev bölgeleri ile Mordvin, Çuvaş ve Başkurt ÖSSC'nde konuşulan Tatar ağızları), 3) Doğu ya da Sibiry diyalekti (Bu diyalekte Tobol, Saz Ayağı, Tümen, Tevriş ve Tara adlarındaki Batı Sibiry Tatar ağızları girer). Tatar yazı dili Orta diyalekt üzerine kurulmuştur.

X. Ba" Kurtça-Türkçe deneyi

1. Házir ük kuzgalayık, yukha huñlarbız = Hemen şimdi kalkalım, yoksa geç kalacağız.
2. Hin toğrolokto aytkanda yaratmayhıñ = Sen, gerçek söylenilince, hoşlanmıyorsun.
3. Uynap höylähäñ dä uylap höylä = Şaka söyleyen de düşünüp söyle.
4. Üziniñ zur bähithizlikkä osrağanın hizä = Kendisinin büyük (bir) bahtsızlığa uğradığını hissediyor.
5. Bında öyzär taştan matur itip halıngandar, tübälärin arış halamdarı minän yapkandar = Burada, evler, taşta güzel (bir şekilde) yapılmış; çatılarını (da) çavdar sapları (harf. "samanları") ile örtmüşler.
6. Yulga irtängi halkında sıgırbız = Yola sabah serinliğinde çıkacağız.
7. Säğät östö huktı = Saat üçü vurdu.
8. Bawziñ ozono, hüzziñ kışkahı yakşı = İpin uzununu, sözün (ise) kısası iyi (dir).
9. Alt alhañ hınap al, aksa alhañ hanap al = At al(ı)rsan, sınyıp al, para al(ır)san sayıp al.
10. Kistärin min öyzä bulam = Akşamları ben evde olurum.

Yukarıdaki Başkurtça cümlelerin hiçbirisinin Türkiyeli Türklerce anlaşılacağı açıktır. Sägät östö huktı gibi çok kısa ve yalın bir cümleyi anlamak için bile şu ön bilgiler gereklidir: 1) Arapça sâ'at "saat" sözü, Başkurtçada, ilk hecedeki uzun /a/ foneminin kısalması, ikinci hece başındaki gırtlak patlayıcısı ayn'ın /g/ fonemine dönüşmesi ve sözün tümüyle öndamaksıllaşması (palatalization) sonucu, sägät biçimini almıştır; 2) Eski Türkçenin ilk hecedeki /ü/ ünlüsü Başkurtçada, kurallı olarak, zayıf (reduced) ve kısa /ö/ ünlüsüne, söziçi (medial) ve sözsonu (final) /ç/ fonemi de /s/ye değiştiğinden, Ortak Türkçe üç "3" sözü Başkurtçada ös biçimini almıştır; 3) Eski Türkçe sözbaşı (initial) /s/ fonemi Başkurtçada kurallı olarak /h/ye dönüştüğünden, ilk hecedeki /o/ ünlüsü de yine kurallı olarak /u/ya değiştiğinden, Ortak Türkçe sok- "vurmak" edimi Başkurtçada huk- biçimini almıştır. İşte, ancak bütün bu bilgiler bilindikten sonradır ki Sägät östö huktı gibi Başkurtça bir cümle "Saat üçü vurdu" tarzında anlaşılabilir.

1970 sayımlarına göre 1.240.000 kişi tarafından konuşulan Başkurtça ancak Sovyet devriminden sonra yazı dili olabilen Türk diyalektlerindedir. Başkurtça 1929'a kadar Arap, 1929'dan 1939'a kadar Latin alfabesiyle yazılmıştır; 1939'dan başlayarak da Kiril alfabesiyle yazılmaktadır.

Başkurtçanın iki diyalekti vardır: Doğu ya da Kuvakan diyalekti, Güney ya da Yurmat diyalekti. Doğu diyalektinin beş ağızı vardır: Ay, Argayaş, Salyut, Miyaş ve Kızıl. Güney diyalektinin ağızları da şunlardır: İk-Sakmar, Orta ağız, Kara-İdil, Dem, Güney-Batı ağızları. Başkurtçanın Doğu ve Güney diyalektleri arasında önemli fonemik ve seslik (phonetic) farklar vardır. Güney diyalektinin Güney-Batı ağızları öteden beri Tatarcanın etkisi altındadır. Başkurt yazı dili Doğu diyalekti üzerine kurulmuştur.

Ana dilleri Tatarca olan bazı dilciler, örneğin Saadet Çağatay ve Ahmet Temir, Başkurtçayı "Kazan Türkçesi" ya da "Kazan Şivesi" diye adlandırdıkları Tatarcanın bir "ağız"ı sayarlar (bkz. S. Çağatay, Türk Lehçeleri Örnekleri II: Yaşayan Ağız ve Lehçeler, s. 70-72 ve A. Temir, "Kuzey Türkçesi", Türk Dünyası El Kitabı, s. 297). Bu görüşe katılmak güçtür. Çünkü, Başkurtça, Tatarca ile aynı alt-gruba (Kıpçak grubunun Tatar-Başkurt alt-grubu) girmekle birlikte, bazı önemli farklarla ondan ayrılır. Bu farkların başlıcaları şunlardır:

1) Söz ve ek başındaki /s/ fonemi Tatarcada korunduğu halde, Başkurtçada /h/ye değişir: Tat. sarık = Bşk. harık "koyun", Tat. soñ = Bşk. huñ "son, sonra; geç", Tat. bulsa = Bşk. bulha "olsa", Tat. tuktasın = Bşk. tuktahın "dursun", vb.

2) Ortak Türkçe /ç/ fonemi Tatarcada korunduğu halde, Başkurtçada /s/ye dönüşmüştür: Tat. çap- = Bşk. sap- "koşmak", Tat. çalgı = Bşk. salgı "orak, tırpan", Tat. öçin = Bşk. ösön "için", Tat. kiç = Bşk. kis "akşam", Tat. çaç = Bşk. säs "saç" (<< *çaç << saç), vb.

3) Söziçi ve sözsonu /z/ fonemi Tatarcada korunduğu halde, Başkurtçada ötümlü dişlerarası sızıcısı (voiced interdental fricative) /z/ye değişmiştir.

4) Söziçi ve sözsonu /s/ fonemi Tatarcada korunduğu halde, Başkurtçada ötümsüz dişlerarası sızıcısı (voiceless interdental fricative) /s/ye değişmiştir.

5) Başkurtçada Tatarcada bulunmayan dudak uyumu vardır: Tat. yoldız = Bşk. yondoz "yıldız", Tat. yöriy = Bşk. yöroy "yürüyor", Tat. kölımsıra- = Bşk. kölömhörä- "gülümsemek", Tat. öçin = Bşk. ösön "için" vb.

6) Sözbaşı /y/ fonemi Tatarcada /ı/ ile /i/den önce kurallı olarak, bazı sözlerde /c/ fonemine değiştiği halde, Başkurtçada /ı/ ile /i/den önce de korunmuştur: Tat. cidı = Bşk. yıtı "7", Tat. cibär- = Bşk. yıbär- "göndermek", Tat. cılı = Bşk. yılı "sıcak, ılık", vb.

7) Arapça-Farsça ödünçlemelerdeki sözbaşı /c/ fonemi Tatarcada korunduğu halde, Başkurtçada kurallı olarak /y/ye dönüşür: Tat. cawap = Bşk. yawap "cevap, yanıt", Tat. can = Bşk. yän "yan", Tat. comga = Bşk. yoma "cuma", vb.

8) {-DA} ve {-DI} eklerinin başındaki /d/ fonemi Tatarcada korunduğu halde, Başkurtçada ünlülerden sonra /n/ fonemine dönüşür: Tat. kaladan = Bşk. kalanan "şehirden", Tat. karadı = Bşk. karanı "baktı" vb.

İşte, bu gibi seslik farklarla burada sözünü etmiyeceğimiz bazı önemli sözlük (lexical) farklar Başkurtçayı Tatarcadan ayırır. Bununla birlikte, aşağıdaki cümle karşılaştırmalarından da anlaşılacağı gibi, Tatarca ile Başkurtça arasındaki karşılıklı anlaşılabilirlik oranı oldukça yüksektir:

Tat. Miña karadı = Bşk. Miñä karanı "Bana baktı"

Tat. İdil kürmıy itık salmıylar = Bşk. İzil kürmäy itık sismäyzär "Su(yu) görmeden çizme(yi) çıkarmazlar"

Tat. Min anı kiçä oçrattım = Bşk. Min unı kisä osrattım "Ben ona dün rastladım"

Tat. Cılı söyäk sındırmıy = Bşk. Yılı höyäk hındırmaş "Sıcak kemig(i) kırmaz"

Tat. Sin ni işliysiñ? = Bşk. Hin nämä işläyhıñ? "Sen ne yapıyorsun?"

Görüldüğü gibi, Başkurtça Tatarcaya yakındır. Ancak, Tatarlarla Başkurtlar arasındaki ethnic, kültürel ve politik ayrılıklarla Tatarca ile Başkurtçanın ayrı ayrı birçok diyalektleri bulunduğu gerçeği göz önünde tutulursa Başkurtçanın Tatarcadan ayrı bir yazı dili olduğu görüşü ağırlık kazanır. Tatarca ile Başkurtça arasındaki ilişki İsveççe ve Norveççe ile Danca (Danish) arasındaki ilişkiye benzetilebilir.

III

XI. Kazakça-Türkçe Deneyi

1. Sizben tanışkanıma öte kuwanıştımmın = Sizinle tanıştığımıza çok sevindim (harf. "çok kıvançlıyım").

2. Mağan kalanı aralayıp körsetiñizsi = Bana şehri gezdirip gösteriniz, lütfen.

3. Siz ŧetel tilderiniñ kaysısın bilesiz? = Siz yabancı dillerin hangisini biliyorsunuz?
4. Men azdap Nemisŧe bilemin = Ben biraz Almanca biliyorum.
5. Maĝan sizdiñ kala kattı unadı = Sizin ŧehir(iniz) benim çok hoŧuma gitti.
6. Maĝan konak üyge baratın joldı körsetiñizŧi = Bana otele giden yolu gösteriniz, lütfen.
7. Tike jüre beriñiz, sodan soñ oñga burılıñız = Doĝru yürüyünüz, ondan son(ra) saĝa dönünüz.
8. Halıkaralık hat-habardı kay jerde kabıldaytının aytıñızŧi = Yurtdıŧı (harf. "uluslararası") mektupları nerde kabul ettiklerini söyler misiniz, lütfen?
9. Maĝan sizdiñ kalaniñ suwreti bar otkrıtkanı beriñizŧi = Bana sizin ŧehir(iniz)in resmi bulunan (bir) posta kartı veriniz, lütfen.
10. Maĝan jöteldi basatın dări beriñizŧi = Bana öksürüĝü kesen (harf. "basan, bastıran") ilâç veriniz, lütfen.

Yukarıdaki 10 Kazakça cümleyi Türk dil bilimi öğrenimi görmemiş, Kazakça bilmiyen bir Türkün anlaması olanaksızdır. Aynı durumda olan, başka bir deyiŧle Türkçe bilmiyen, bir Kazak da bu cümlelerin Türkçe karŧılıklarını anlayamaz. Kazakça ile Türkçe arasında pek çok seslik, biçimlik ve sözlük farklar vardır. O halde, Kazakça da bir diyalekt deĝil, akraba fakat ayrı ve bağımsız bir dildir.

1970 sayımlarına göre eski S.S.C.B.'de 5,299,000 Kazak vardır. Buna Çin'in Sinkiang eyaletinde yaŧıyan 530,000 Kazakla, Afganistan ve Moĝolistan'da yaŧıyan Kazakları da eklersek Kazakların toplam sayısı 6,000,000'u bulur.

Kazakça geçen yüzyılın ortalarında yazı dili olmuş Türk diyalektlerindedir. 1929'a kadar Arap, 1929'dan 1939'a kadar da Latin alfabesiyle yazılan Kazakça 1940'tan bu yana Kiril alfabesiyle yazılmaktadır.

Kazakçanın diyalektleri yoktur, fakat birçok aĝzı vardır. Ancak, 1970 sayımına göre 236,000 kiŧi tarafından konuŧulan ve Sovyet Türkologlarınca ayrı bir dil olarak kabul edilen Karakalpakça Kazakçaya çok yakındır ve pek-âlâ Kazakçanın bir diyalekti sayılabilir. Aŧağıdaki birkaç cümle karŧılaŧtırması Kazakça ile Karakalpakanın birbirine ne denli yakın olduĝunu göstermeĝe yetecektir sanırız:

Kzk. Ol, awruw; sondıktan da ol jumıs istemeydi = Kklp. Ol nawkas, sandıktan da islemeydi "O, hasta; bunun için de alıŧmıyor".

Kzk. Aĝaynım, men munı tüsinbeymin = Kklp. Aĝaynım, men bunı tüsinbeymen "Kardeŧim, ben bunu anlamıyorum".

Kzk. Munı istep ülgere albaspınba dep korkamın = Kklp. Bunı islep ülgere almaspanba dep korkaman "Bunu alıŧıp baŧaramaz mıyım diye korkuyorum".

Kzk. Hal-jaĝdayıñz kalay? = Kklp. Ahwalıñz kalay? "Nasılısınız?"

Kzk. Sen bul tuwralı estimep pe ediñ? = Kklp. Ya sen bul tuwralı esitpediñ be? "Yoksa sen bu(nun) hakkında (bir ŧey) iŧitmedin mi?"

Kzk. Onı eŧ zat kızıktırbaydı = Kklp. Onı heŧ nârse kızıktırmaydı "Onu hiç(bir) ŧey ilgilendirmez".

XII. Nogayca-Türkçe Deneyi

1. Men barmasam eken şalıska hatın harsa eken = Keşke ot biçmeğe ben değil, kadın(ım) gitse!
2. Bulıt aşıldı da kün tağı kızdırıp başladı = Bulut açıldı ve güneş (ortalığı) ısıtmağa başladı.
3. Ol isti kutarar üşin men de baradikenmen, sen de baradikensiñ = O işi bitirmek için ben de gitmeliymişim, sen degitmeliymişsin.
4. Men barayak ekenmen, mutıp kaldım = Ben gidecektim, (fakat) unuttum gitti (harf. "unutup kaldım").
5. Üyken yamgır yavsa, koy ıkka tartar, eski yelge tartar = Şiddetli (bir) yağmur yağarsa, koyun rüzgâr tutmayan yere, keçi (de) rüzgâra (karşı) gider (harf. "çeker").
6. Yuvırkan koydiñ yüninen etilgen = Yorgan, koyun yününden (harf. "koyunun yününden") yapılmış(tır).
7. Olar yılmıdı kaldırıp kaşkan = Onlar atı bırakıp kaçmış(lar).
8. Tegerşikler aylandı ama avtomobil kozgalmadı = Tekerlekler döndü ama otomobil hareket etmedi.
9. Eğer keşede yel toktasa kayık pan kıdıramız = Eğer akşamleyn rüzgâr dinerse kayıkla gezeriz.
10. Şaşuvdı soñga kaldıruvşı bir kolhoz da bolmavga kerek = Ekimi sona bırakan bir kolhoz bile olmamalı!

Yukarıdaki 10 Nogayca cümlelerin Türklerce anlaşılabilmesi iddia edilebilir mi? Hatın (kadın), bulıt (bulut), kün (gün, güneş), kızdırıp, başladı (başladı), yamgır (yağmur), yel, kayık vb. sesçe ve anlamca aynı ya da çok yakın denkaş sözler kolayca tamnabilirse de Nogayca cümlelerin tüm olarak anlaşılması hemen hemen olanaksızdır. Belki 2. cümle bazı Türklerce anlaşılabilir: Bulıt aşıldı da kün tağı kızdırıp başladı "Bulut açıldı da gün dahi kızdırmağa başladı". Bu durumda, Nogayca ile Türkçe arasındaki anlaşılabilirlik oranının % 10 dolayında olduğu söylenebilir. Bu oran da Nogayca ile Türkçe arasındaki farkın dil farkı olduğunu gösterir.

1970 sayımlarına göre 52,000 kişi tarafından konuşulan Nogayca Sovyet Devriminden sonra yazı dili olmuş Türk (Kıpçak) diyalektlerindedir. Nogayca 1938'e kadar Latin alfabesiyle yazılmıştır. O tarihten beri de yeni Kiril alfabesiyle yazılmaktadır.

Nogaycanın üç diyalekti vardır: 1) Asıl Nogay diyalekti (cas "genç", bişe "kadın", üyimiz "evimiz", üyiñis "eviniz"; barayak "gidecek", keler "gelir, gelecek", iygimin "iyiyim", iygisiñ "iyisin", bizim; sözlük farklar), 2) Kara Nogay diyalekti (yas, bişe, üyimiz, üyiñiz; baracak, keler, iygimin, iygisiñ, biziñ "bizim"; sözlük farklar), 3) Ak Nogay diyalekti (jas, pişe, üyimiz, üyiñiz; bariyak, kelir, iygimen, iygisen, biziñ; sözlük farklar).

XIII. Karaçayca-Balkarca ve Türkçe Deneyi

1. Ahmat elge deri bardı = Ahmet köye kadar gitti.
2. Kart Azret bugün ertdenbla berç koluna cañı çalkını algandı = Yaşlı Azret bu sabah nasırlı eline yeni orağı almıştı.

3. Sabiyle tamadalarını aythanlarına tınlay edile = Çocuklar, büyüklerinin anlattıklarını dinliyorlardı.
4. Ol kanatlım uçup barganlay atadı = O, kuşu uçarken vurur.
5. Keçe arası bolgandı, ol a alkın cuklamaydı = Gece yansı olduğu halde o hâlâ uyumuyor.
6. Ögüz aşırı arığandan kımıldamay tohtadı = Öküz çok yorulduğundan kımıldamaksızın durdu.
7. Sen boluşmasañ, men etallık tül edim = Sen yardım etmeseydin, ben (bu işi) başaramıyaktım.
8. Ol tuwra tebregen edi, alay a sokurandı = O gidecekti, ama (sonra) fikrini değiştirdi.
9. Men kesimi cañılğanımı añılayma = Ben yanıldığımı anlıyorum.
10. Anı çaşawu alkın allındadı = Onun önünde henüz bütün bir yaşam var (harf. "Onun yaşamı henüz önündedir").

Yukarıdaki Karaçayca-Balkarca cümlelerin hiçbirisinin biz Türklerce anlaşılacağı açıktır. Karaçay ve Balkarlar da bu cümlelerin Türkçe karşılıklarını anlayamazlar. O halde, Karaçayca-Balkarca da bir diyalekt değil, fakat ayrı ve bağımsız bir Türk dilidir.

Karaçayca-Balkarca ancak Sovyet Devriminden sonra yazı dili olabilmiş Türk diyalektlerindedir. 1970 sayımlarına göre, SSCB'de 113,000 Karaçay ve 60,000 Balkar vardır. Karaçay-Balkar dili, adından da anlaşılacağı üzere, iki diyalekten oluşur: Karaçay ve Balkar (Malkar). Bu iki diyalekt arasındaki başlıca fark, Karaçaycada sözbashi /ç/ foneminin korunması (çaç "saç", çıbçık "kuş"), sözbashi /y/ foneminin ise /c/ye dönüşmesi (cer "yer", col "yol"), Balkarcada da /ç/ foneminin ötümsüz katışık /ts/ye (tsats "saç"), sözbashi /y/ foneminin ise ötümlü katışık /dz/ ya da /z/ye dönüşmesidir (dzer ya da zer "yer", dzıl ya da zil "yıl"). Yazı dili Karaçay diyalekti üzerine kurulmuştur.

XIV. Kumukça-Türkçe Deneyi

1. Avrumayğan başını yavluk bulan baylamas = Ağrımayan başı mendille bağlamaz(lar).
2. İssilik olay güçlü çü, gatta adam suvdan çıkmğa süymey = Sıcak o kadar şiddetli ki, insan sudan çıkmak istemiyor.
3. Uçitel aytgan küyde etip, nasiplik taptım = Öğretmenin dediği gibi yapıp mutlu oldum.
4. Etilgen işni özler tergep karamak uçun brigadirler avlakga getdiler = Yapılan işi kendiler(i) denetleyip görmek için ekip başlan tarlaya gittiler.
5. Onuki tüz bolmak neden görüne dağı? = Onun haklı olduğu nereden belli?
6. Ol yığılma az kaldı = O, az kalsın düşünüyordu.
7. Sen dom otdıhda bolacakmısan? = Sen dinlenme evine gidecek misin?
8. Cıyın tünegün boldu = Toplantı dün yapıldı.
9. Ol karkarasın yelemege bolmay = O, ayakları üzerinde duramaz.
10. Yer, Günnü aylanasından aylana = Yer, Güneşin çevresinde dolanır.

Yukarıdaki Kumukça cümleler Türkçeye yakın gibi görünüyorsa da anlaşılabilirliği kolay değildir. Belki ikinci cümle bazılarınca aşağı-yukarı anlaşılabilir. Ama, bunun için de şu Kumukça sözlerin bilinmesi gerekir: ıssılık "sıcak, sıcaklık", olay "o kadar, öyle", çü "ki", gatta "hattâ", süymey "sevmez, sevmiyor". On cümleden birinin anlaşılabilirliği kabul edilse bile Kumukça ile Türkçe arasındaki karşılıklı anlaşılabilirlik oranı yine de % 10 dolayında demektir. Bu ise çok düşük bir orandır ve Kumukçanın diyalekt değil, dil olduğunu gösterir.

1970 sayımlarına göre 189,000 kişi tarafından konuşulan Kumukça Sovyet Devriminden sonra yazı dili olmuştur. Kumukça 1929'a kadar Arap, 1929'dan 1938'e kadar da Latin alfabesiyle yazılmıştır; 1938'den beri ise Kiril alfabesiyle yazılmaktadır.

Kumukçanın üç diyalekti vardır: Buynak, Hasavyurt, Kaytak diyalektleri. Yazı dili Buynak-Hasavyurt diyalektleri üzerine kurulmuştur. Yazı dili ile diyalektler arasında birçok seslik, biçimlik ve sözlük farkları vardır.

XV. Karayimce-Türkçe Deneyi

1. Sendir otu suvba, yamanlıkni dostlukba = Ateşi su ile, düşmanlığı (da) dostluk ile söndür (harf. "Söndür ateşi su ile, düşmanlığı dostlukla").
2. Ullu edi kerki bu yarık ketsenin = Bu aydınlık gecenin güzelliği büyüktü (harf. "Büyük idi güzelliği bu aydınlık gecenin").
3. İslı bağ atstı ez kabağın = Kokulu bahçe kendi kapısını açtı (harf. "Kokulu bahçe açtı öz kapısını").
4. Men tanıdım bu ivtsekni, kayda men estim = Ben (içinde) büyüdüğüm bu evceğizi tanıdım (harf. "Ben tanıdım bu evciği, ki orada ben büyüdüm").
5. Maya inanır terkarak, neçik anar = Bana, ona inandığından daha çabuk inanır (harf. "Bana inanır daha çabuk, nasıl ki ona").
6. Kaytmamen artkarı sezimden = Ben sözümden dönmem (harf. "Dönmem geri sözümden").
7. Haz konğurov barın ol oyatur = O, çan gibi herkesi uyandırır (harf. "Çan gibi herkesi o uyandırır").
8. Terk kiyindi ol yenil uprahka = Çabucak hafif (bir) elbise giydi (harf. "Çabucak giyindi o hafif elbiseye").
9. Bolalasız kaytma, eger kleysiz = İsterseniz, geri dönebilirsiniz (harf. "Dönebilirsiniz, eğer isterseniz").
10. Kerti, ol astrı körklü çerayından = Gerçekten, onun yüzü çok güzel (harf. "Doğru, o çok güzel yüzünden").

Yukarıdaki Karayimce cümlelerin hiçbirisinin Türklerce anlaşılacağı açıktır. Bu cümlelerin Türkçe karşılıklarının da Karayimlerce anlaşılacağı kesinlikle ileri sürebiliriz. O halde, Karayimce ile Türkçe arasında karşılıklı anlaşılabilirlik oranı sıfır ya da sıfıra yakındır diyebiliriz. Bu oranın düşük olmasında seslik ve sözlük farkları kadar sözdizimlik farkların da rolü olduğu açıktır. 1959 sayımlarına göre SSCB'de 5,900 Karayim yaşamaktadır. Karayimler Litvanya'da, Kırım'da ve Ukrayna'nın Lutsk ve Halits şehirlerinde bulunurlar.

Karayimcenin iki diyalekti vardır: Trakay ve Halits. Trakay diyalekti Litvanya'da Trakay şehrinde yaşayan Karayimlerin, Halits diyalekti de Ukrayna'nın Halits ve Lutsk şehirlerinde oturan Karayimlerin diyalektidir. Kırım'da yaşayan Karayimlerin diyalekti Kırım Tatarcasınca özümlemişdir. Trakay ve Halits diyalektleri arasındaki başlıca farklar şunlardır: 1) /ö/ ve /ü/ ünlüleri Trakay diyalektinde korunduğu halde, Halits diyalektinde, sırasıyla, /e/ ve /i/ ünlülerine dönüşür: Tr. öpkyä "akciğer" = H. epke, Tr. körklü "güzel" = H. kerkli, Tr. öz "kendi" = H. ez, Tr. yür'ak = H. yirek "yürek", vb., 2) /ş/ fonemi Trakay diyalektinde korunduğu halde Halits diyalektinde /s/ye değişir: Tr. taş "taş" = H. tas, Tr. kişi = H. kisi, Tr. yaşırım = H. yasırım "gizlice", Tr. ülyüş "pay, hisse" = H. ilis, vb., 3) /ç/ fonemi Trakay diyalektinde korunduğu halde Halits diyalektinde katışık /ts/ fonemine dönüşür: Tr. üç "3" = H. its, Tr. çaç "saç" = H. tsats, Tr. küç "güç, kuvvet" = H. kits, vb., 4) id fonemi Trakay diyalektinde korunduğu halde Halits diyalektinde katışık /dz/ fonemine değişir: Tr. can "can, ruh" = H. dzan "can, yürek", Tr. cins, "cins" = H. dzıns, Tr. terece, "pencere" = H. teredze, vb.

Karayimler dillerini İbranî, Latin ve Rus alfabeleri ile yazmışlardır. Büyük çoğunluğu dinî metinler (çeviriler) olan elyazmaları İbranî alfabesiyledir. Karayimce bugün yazısı ve edebiyatı olmiyan bir Türk dili durumundadır.

XVI. Türkmence-Türkçe Deneyi

1. Okuvçılar muğallımmıy daşını gâbap aldılar = Öğrenciler öğretmenin çevresinde toplandılar.
2. Zala müne golay âdam sıgyâr = Salona bine yakın insan sığar.
3. Acala pul tölâp gutulıp bilmez = Ölümden para ile kurtulunmaz (harf. "Ecele para ödeyip kurtulunmaz").
4. Ol bu âdigi gatı gımmat gördi = O, bu çizmeyi çok pahalı buldu.
5. Parahod tolkunları bövsüp baryâr = Vapur dalgaları yararak gidiyor.
6. Kâkam-a şindi hem gelenok = Babam hâlâ gelmedi.
7. Ükusuzlık zerârlı kellâm ağralıpdır = Uykusuzluk yüzünden başım ağırlaştı.
8. Mekgecöven oñat idedümeği söyyâr = Mısır iyi bakım ister (harf. "Mısır iyi bakımı sever").
9. Yeñseden yeñles ıgşıldı eşidildi = Arkadan hafif (bir) hışıltı işitildi.
10. Sırkaviñ üsgülevici barha yığcamlayâr = Hastanın öksürüğü gittikçe şiddetleniyor.

Türkmence, içine Türkçenin de girdiği, Oğuz (Güney-Batı) grubu Türk dillerindendir. Azerî'den sonra Türkçeye en yakın olan dil Türkmencedir. Buna rağmen, yukarıdaki Türkmence cümlelerin hiçbirisi Türklerce anlaşılabilir. Türkmence bilmiyen bir Türk l. cümleyi belki de "Öğrenciler öğretmenin taşıma kapı aldılar" diye yanlış anlayacaktır. Bu Türkmence cümlelerin Türkçe karşılıklarının da Türkçe bilmiyen Türkmenlerce anlaşılabilirliğini kesinlikle ileri sürebiliriz. O halde, Türkmence de bir diyalekt değil, akraba fakat ayrı ve bağımsız bir dildir.

1970 sayımlarına göre SSCB'de yaşayan Türkmenlerin sayısı 1,525,000'dir. SSCB'deki Türkmenlerin büyük çoğunluğu merkezi Aşkabad olan Türkmen Sovyet Sosyalist Cumhuriyetinde yaşar. Özbek, Tacik, Kazak ve Karakalpak gibi komşu Sovyet Cumhuriyetleri ile Stavropol bölgesinde de Türkmen topluluktan vardır. SSCB dışında en büyük Türkmen toplulukları İran ve Afganistan'da bulunur.

Türkmencenin pek çok diyalektleri vardır. Bunlar iki büyük grupta toplanabilir: 1) Teke, Sank, Salır, Göklen, Yomud, Ersarı, vb., 2) Nohur, Anav, Eski, Suhri, Arabacı, Kıraç, Çandır, Mukrı, Hatap, Bayat, Çeges vb. Bu iki grup diyalekt arasındaki başlıca farklar şunlardır: 1) /s/ ve /z/ fonemleri ikinci grupta korunduğu halde, birinci grupta sırasıyla dişlerarası /q/ ve /d/ fonemlerine dönüşmüştür; 2) /b/ ve /p/ fonemleri birinci grupta korunduğu halde, ikinci grupta çift dudak sızıcısı /w/ye değişir: ôwo, ôwa, owa "köy" (birinci grup ve yazı dili oba); 3) Ünlü ile biten isimlerin varma-yönelme (dative-directive) hali ikinci grupta büzülmesiz olduğu halde, birinci grupta (ve yazı dilinde) büzülmelidir: ôwo-y-a "köye", köçe-y-e "sokağa" (bi -yâr/-yâr (yazı dili), -yâ/-yâ, -ya/-ye, -yôr/-yô ve -ôr/-ô ile, ikinci

kolay kolay anlaşılabilir. Azerînin anlaşılmasındaki güçlük daha çok Azerî ile Türkçe arasındaki sözlük (lexical) farklardan ileri gelir: küçä "sokak", maşın "otomobil", fit "korna, düdük", pillä "merdiven", täläs- "acele etmek", yüyür- "koşmak", gözlä- "beklemek", gabag "ön", pis "fena, kötü", kino "sinema", zäng "zil", zäng elä- "telefon etmek", paltar "ceket", çiyin "omuz", bayır "sokak, cadde", danış- "konuşmak", yay "yaz", isti "sıcak", istiläş- "ısınmak", nahar "öğle yemeği", eşik "dışarı", vb. vb. gibi. Sözlük farklara biçimlik farklar (atanı "babayı", küçäni "sokağı", çihır "çıkıyor", gälär "gelir", gälir "geliyor", gälmir "gelmiyor", vb. gibi) da eklenince Azerî ile Türkçe arasındaki karşılıklı anlaşılabilirlik oranı önemli ölçüde azalır. Denilebilir ki "Bu kadar fark Anadolu

Kaşkay ve Eynallu diyalektlerini de katmak gerekir. Afganistan'ın Kabil şehrinde konuşulmakta olan Afşar diyalekti de unutulmamalıdır.

XVIII. Gagauzca-Türkçe Deneyi

1. Uşak çeketti âlâma = Çocuk ağlamağa başladı (harf. "Çocuk başladı ağlamağa").
2. Biz gördük, ani yavaş işlemektân var nicä geri kalalım = Yavaş çalışınca nasıl geri kalacağımızı gördük (harf. "Biz gördük, hani yavaş çalışmaktan nasıl geri kalalım").
3. Dädü, haylak durmasın deyni, girmişti başça brigadasına çiten ärmä = Dedecik, boş durmamak için, sepet örmek amacıyla bahçecilik ekibine girmişti (harf. "Dedecik, aylak durmasın diye, girmişti bahçe ekibine sepet örmeğe").
4. Beklärkän gemiyi gecälär tâ oya geçärdi, nekadar işlärkän = Gemiyi beklerken, geceler, çalışırken olduğundan daha yavaş geçiyordu.
5. Annader cenk için = Savaş hakkında anlatıyor.
6. Karannık olducânan, yabancı çiker dâdan = Karanlık olunca kurt dağdan çıkar.
7. Ama onun kısmetsizlinä, o yer, ani o ayırmıştı, yannaşıkmiş taman bir zengin hem hodul adamnan = Şanssızlığına bakın ki onun ayırdığı yer zengin ve kibirli bir adamınkinin tam yanındaymış.
8. Yoktu nicä gitsinnär = Gidemezlerdi.
9. Tutunduk yeniycä işä, neçinki yeskiycesinä büün yok nasıl yaşamâ = Bugün eskisi gibi yaşamak olanaksız olduğundan yeniden işe girdik.
10. Lâzımdı göstermä insana, nekadar tâ islä birerdä işlemä = İnsanlara, birlikte çalışmanın çok daha iyi olduğunu göstermek gerekiyordu.

Görüldüğü gibi, Gagauzca Türkçeye çok yakındır. Bununla birlikte, bazı sözlük (uşak "çocuk", çeket- "başlamak", çiten "sepet", oya "yavaş, ağır", yabancı "kurt", hodul "kibirli, gururlu", islä "iyi", birerda "birlikte", deyni "için, diye", sesle- "dinlemek", urok "ders", vb.) ve sözdizimlik (syntactical) farklar Gagauzca ile Türkçe arasındaki karşılıklı anlaşılabilirliği önemli ölçüde azaltır. Bununla birlikte Gagauzlar Türkiye sınırları içinde yaşamış olsalardı, Gagauzca, hiç kuşkusuz, Türkçenin bir diyalekti sayılırdı. Ne var ki durum böyle değildir.

1970 sayımlarına göre SSCB'de yaşayan Gagauzlann sayısı 157,000'dir. Gagauzlann büyük çoğunluğu Moldav SSC'nin güney bölgesi ile Ukrayna SSC'nin buna bitişik olan Odessa bölgesinde yaşar. Gagauzlar buraya (Besarabya'ya) XVIII. yüzyıl sonları ile XIX. yüzyıl başlarında Kuzey-Doğu Bulgaristan'dan getirilip yerleştirilmişlerdir. Göç ettirilmiyen az sayıda Gagauz Bulgaristan'daki eski yurtlannda yaşamaktadır. Ayrıca, Kazakistan ile Orta Asya'da da bazı küçük Gagauz toplulukları (birkaç köy) vardır.

Gagauzca 1957 yılına kadar bir diyalekt olarak kalmıştır. XX. yüzyıl başlarında (1910-1930 yılları arasında) Kişinev Piskoposluğu tarafından Gagauzlar için Rus ve Romen alfabeleri ile dinî kitaplar (İncil, Zebur, Kilise tarihi vb.) yayımlanmıştır. 30 Temmuz 1957'de Moldav SSC Yüksek Sovyeti Başkanlığının aldığı bir kararla Gagauzca için Kiril asıllı bir alfabe kabul edilmiştir. Gagauzca şimdi bu alfabe ile yazılmaktadır.

Gagauzcanın iki diyalekti vardır: 1) Orta (Çadır-Lung ve Komrat) diyalekt, 2) Güney (Vulkanest) diyalekti. Bu iki diyalekt arasında bazı seslik, biçimlik ve sözlük farklar vardır. Biçimlik farkların en önemlisi şimdiki zamanın Orta diyalekte -er ile (al-er, ver-er), Güney diyalektinde ise -ıy/-iy eki ile kurulmasıdır: al-ıy "alıyor", ver-iy "veriyor", vb. gibi. Gagauz yazı dili orta diyalekt üzerine kurulmuştur. Bu iki diyalekt arasında sözlük farklar da vardır. İşte bir kaç örnek: Orta diyalekt giysi = Güney d. çamaşır, Orta d. şişe = Güney d. sırça (pencere camı) vb.

Dipnotlar

1. Hacettepe Üniversitesi Sosyal ve İdari Bilimler Fakültesi Ders Yılı Güz Sömestri Katalogu.

2. Bkz. Örneğin Ahmet Cevat Emre, Türk Lehçelerinin Mukayeseli Grameri, birinci kitap: Fonetik, T.D.K. Yayınlan D. 28, İstanbul 1949.

3. Bkz. örneğin A. Dilâçar, Dil, Diller, Dilcilik, T.D.K. Yayınları, sayı: 263, Ankara 1968, s. 84-85-86.

4. Bkz. örneğin, Saadet Çağatay, Türk Lehçeleri Örnekleri II: Yaşayan Ağız ve Lehçeler, Ank. Univ. Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Yayınlan: 214, Ankara 1972. Bu eserin giriş bölümünde sayın Çağatay "Yakutların ve Çuvaşların dili artık lehçe denemeyecek kadar kelime kökünde ve hazinesinde de değişmiş olduğundan, ikinci bir Türk dili grubu olarak yer almıştır" demektedir ve Çuvaşça ile Yakutçanın lehçe sayılamayacağını kabul etmektedir. Ancak, aynı cümleden, bu iki dilin bir gruba girdiği anlamı da çıkıyor ki bu görüşe katılmak olanaksızdır. Çuvaşça ile Yakutça iki ayrı Türk dilidir. Çünkü, birincisi bir r, l dili olduğu ve Ana Bulgarcaya gittiği halde, ikincisi bir z, ş dilidir ve Ana Türkçeye gider.

5. Bkz. örneğin, Reşid Rahmeti Arat, "Türk Şivelerinin Tasnifi", Türkiyat Mecmuası, X, İst. 1953, s. 59-139 ve "Türk Milletinin Dili", Türk Dünyası Elkitabı, Türk Kültürü Araştırma Enstitüsü Yayınlan: 45, seri: I sayı: A5, Ankara 1976, s. 137.

6. Charles F. Hockett, A Course in Modern Linguistics, New York 1958, s. 327-328.

7. "Pantürkizm Ülküsü (ed) Tj50 0 0 50", Türk Dil 19.6377954 14 6679 0 Tm (,) Tj50 0 0 50